

Forfatter: Quaade, George Joachim

Titel: BREV TIL: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind FRA: Quaade, George Joachim (1870-04-19)

Citation: Quaade, George Joachim: "BREV TIL: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind FRA: Quaade, George Joachim (1870-04-19)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 421. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-002-shoot-L0018250060020258.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kammerherre Quaade, *Gesandt i Berlin, til Udenrigsminister Grev Frijs.*
Berlin, 19. April 1870.

Deres Excellence,

Jeg har havt den Ære at modtage Deres Excellences meget ærede Depescher Nr. 3, 4 og 5³⁾ med de sidstnævnte Actstykke vedlagte Depescher til Wien, Petersborg og Paris. De s. 422tvende Depescher til Wien¹⁾ har jeg igaar Aftes maattet afsende med Posten under privat Udskrift og Forsegling, da der ingen sikker Leilighed frembød sig før Løverdag den 23nde d. M. Depeschen til Petersborg²⁾ er afgaaet igaar Aftes med en russisk Coureer, men for den til Paris³⁾ har jeg endnu ingen sikker Leilighed og tvivler paa at ville kunne finde en saadan før Torsdag den 21nde d. M.

Jeg havde netop igaar Morges tilskrevet Grev Wimpffen for at spørge ham, om han havde en Leilighed til Wien, da han, uden endnu at have modtaget denne min Forespørgsel, selv gjorde mig et Besøg. Han sagde mig i Fortrolighed, at han iforgaars havde fra Grev Beust modtaget blandt Andet den Meddelelse, at den kongelige Gesandt i Wien i Begyndelsen af forrige Uge havde yttret for Rigskansleren, at den preussiske Gesandt, General Schweinitz, med det Første vilde indfinde sig hos ham og ved denne Leilighed sandsynligviis vilde tale med ham om den slesvigske Sag. Nogle Dage efter havde General Schweinitz været hos Grev Beust, men han havde aldeles ikke berørt bemeldte Sag. Grev Beusts Meddelelse indskrænkede sig udelukkende til det her Anførte; og Grev Wimpffen henvendte sig nu til mig for at erfare, om der var indtraadt nogen Forandring i det slesvigske Anliggendes Stilling. Hertil svarede jeg, at ligesom den bekjendte Artikel i Nordd. Allg. Zeitung i Kjøbenhavn havde vakt en Formodning om, at Grev Bismarck muligen kunde have til Hensigt i en eller anden Retning atter at optage det nordlesvigske Anliggende, saaledes vidste jeg, at den havde vakt en lignende Formodning hos den kongelige Gesandt i Wien, og jeg antog, at denne Formodning, muligen støttet af andre Grunde, som jeg ikke kjendte, havde foranlediget Kammerherre Falbes ovenanførte Meddelelse til Grev Beust.

s. 423Iøvrigt vidste jeg ikke, at det slesvigske Anliggende havde forandret Stilling, men jeg kunde i Fortrolighed tilføie, at Kammerherre Falbes Formodning, som han selvfølgeligen havde meddelt den kongelige Regjering, havde foranlediget denne til at antage Muligheden af, at Grev Bismarck, dersom han for Øieblikket beskæftigede sig med hint Anliggende, kunde benytte de nuværende politiske Conjuncturer til dets Løsning i en eensidig og for Danmark ugunstig Retning, nemlig søge at blive enig med Østerrig om en Ordning, og hvis da Danmark forkastede denne, erklære Sagen for endt. For det Tilfælde, at Grev Wimpffen skulde erfare Noget om en saadan Plan, bad jeg ham underrette mig derom, og derhos for sit Vedkommende virke til at hans Regjering ikke bandt sig uden først at have hørt den kongelige Regjering. Hvad dennes Anskuelser om en antagelig Løsning angik, maatte jeg navnlig fremhæve, hvad der allerede vilde være ham bekjendt, at ingen Løsning fra dansk Side kunde ansees for tilfredsstillende, som ikke medførte Tilbagegivelsen af Als og Dybbøl.

Grev Wimpffen lovede mig at meddele mig Alt, hvad han maatte erfare om Sagen, men antog iøvrigt ikke, at der i Wien var foretaget noget Skridt i den ovenantydende Retning fra preussisk Side, navnlig fordi dette ikke var skeet ved General Schweinitzes ovennævnte Besøg hos Grev Beust, og paa Grund heraf var han heller ikke tilbøielig til at troe, at et saadant Skridt forestod for Tiden. Han kunde ikke bestemt angive Dagen, da fornævnte Besøg havde fundet Sted, men de af ham fra Wien modtagne Depescher maatte være afgaaede Fredag Aften den 15de eller den paafølgende Morgen, og han meente, at Besøget havde fundet Sted nær henimod dette Tidspunct. Grev Wimpffen bemærkede sluttelig, at han vilde erindre hvad jeg havde sagt ham, men agtede dog ikke for Tiden at skrive udførligt derom til Grev Beust, for ikke derved muligen at give Sagen større Proportioner end han meente, at den i Virkeligheden havde.

s. 424Senere, samme Dag, havde jeg ogsaa en Samtale med Grev Benedetti, for hvem jeg udtalte mig paa samme Maade som for den østerrigske Gesandt om Betingelserne for en antagelig Løsning af det slesvigske Anliggende, idet jeg dog iøvrigt forholdt mig paa en noget forskjellig Maade, forsaavidt som jeg selv indledede Samtalen ved at omtale den hos den kongelige Regjering opstaaede og af den kongelige Gesandt i Wien bestyrkede Formodning om den nye Retning, Grev Bismarck kunde ville give bemeldte Anliggende, og derhos fremhævede den Mulighed, jeg ikke havde omtalt for Grev Wimpffen, at Forbundskansleren uden Frankrigs Vidende og Deeltagelse vilde søge en Forstaaelse med Østerrig. Grev Benedetti var endnu mindre end min østerrigske Collega tilbøielig til at antage, at den preussiske Regjering for Tiden nærede den Plan, som vi tillægge den, men han vilde dog ikke bestride Muligheden deraf, ligesom han ogsaa erkjendte, at det nuværende Øieblik var gunstigt derfor. Han var fremdeles af den Mening, at Grev Bismarck, tiltrods for hvad Hr. v. Thile havde sagt mig, ikke var ganske fremmed for Artiklen i Nordd. A. Zeitung, men troede dog denne Artikel nærmest bestemt til at opfriske Erindringen om den preussiske Regjering's Anskuelser om det slesvigske Spørgsmaal, saavel som muligen ogsaa til at virke paa den danske Regjering og Befolkningen i Nordlesvig. Han vilde, naar Grev Bismarck i disse Dage vendte tilbage fra Varzin, søge en Samtale med ham i en anden Anledning end den slesvigske Sag, og da maaskee, uden at forraade sin egentlige Hensigt eller den Anledning jeg havde givet ham, finde Leilighed til indirecte at danne sig en Mening om Forbundskanslerens Planer i den omhandlede Henseende. Resultatet lovede han at meddele mig.

Jeg kunde ikke af Grev Benedettis Ytringer uddrage nogen sikker Slutning om, hvorvidt han er bekjendt med hvad der i den slesvigske Sag senest er foregaaet mellem Grev Moltke og Grev Daru, og jeg undlod derfor at omtale det.

s. 425 Herr Oubril har jeg i nogen Tid ikke seet, men jeg erfarede igaar, i det russiske Gesandtskab, at Baron Mohrenheim i disse Dage har sendt Depescher til Petersborg.

Quaade.

Depeche Nr. 9, modtaget 20. April 1870.